Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Naşterii Maicii Domnului

Mă anunţ la porţi că vin cuvânt pe pământ. Sunt Domnul.

Deschideţi-Mi, voi, porţi, ca să intru cuvânt în carte şi să-i hrănesc cu el pe cei ce stau la masa venirii Mele cu sfinţii, acum, la sfârşit de timp. Amin.

Aşez pe masă zi de sărbătoare între sfinţi a mamei Mele Fecioara. Toţi sfinţii aşteaptă ziua coborârii Mele cu sărbători la voi, dar şi voi să le aşteptaţi, şi să vă hrăniţi cu ele duhul, şi să daţi celor ce aşteaptă de la voi hrana cuvântului Meu, adevărata mângâiere a vieţii, copii împărţitori de Duh Sfânt venit cu Mine din Tatăl la om. Pe pământ nu este în om cunoştinţă care să ştie să vă iubească pe voi pentru Mine, fiilor copii, dar sfinţii Mei vă au ca pe comoara Mea între oameni şi vă mângâie truda sub care Eu, Domnul, vă aşez pentru voi şi pentru ei, şi vă apără de loviturile care bat spre voi, căci pe pământ omul e plin de grijile lui, iar grijile sunt din lume, nu sunt din cer, şi îl despart pe om de grija de Domnul. Grijile vieţii sunt cele ce nasc neînţelegeri între om şi om, iar când Eu umblu să-l cercetez pe om între om şi om, omul nu este învăţat să fie întrebat de statul lui cu Dumnezeu pe pământ, de statul Domnului în el, şi omul nu mai ştie care este timpul lui pentru grija de el, şi care este timpul Domnului pentru grija de Domnul, iar Domnul aşteaptă de la om petrecere în Domnul, şi tot aşa şi sfinţii aşteaptă, trăire în Domnul, fiilor copii.

Iată, aşez pe pământ masă de praznic, masă de cuvânt pentru serbarea mamei Mele Fecioara, poporul Meu. Zilele venirii Mele cu sfinţii sunt în toi şi mulţi se hrănesc din ele cu duhul cuvântului Meu cel dătător de viaţă, dar cel mai mult se bucură şi se hrănesc din ele sfinţii şi îngerii Mei, toate oştirile cereşti, martorii coborârii Mele, iar Eu chem omul la Tatăl şi la Mine, că a venit odată cu venirea Mea această vreme. Amin.

O, mama Mea, Ne aşezăm cu sărbătoarea ta în foişorul Nostru cel nou, mamă. Am binecuvântat nu demult tot lucrul care va ieşi pentru înfrumuseţarea grădinii întâlnirii, mamă, şi aş fi voit să rostesc cuvânt dulce, cuvânt cu putere pentru ivirea acestui foişor şi apoi pentru ucenicii lucrători de Duh Sfânt adunaţi în el la sărbători cu sfinţii, mamă, dar numărul şi puterea celor puţini de care Mă sprijin M-a făcut să lucrez în taină pentru ca să aduc spre vedere acest mărgean, mamă. Grăiesc tainic celor din porţi, iar ei lucrează după cuvântul şi înţelepciunea Mea, şi cu paza cuvântului Meu de peste ei rostuiesc ei pe cele frumos aşezate şi lucrate şi îngrijite apoi pe pământul Meu cel nou cu ei, căci Eu cu ei înnoiesc pământul şi omul, mamă. Le-aş vesti lor ziua de pecetluire şi de sfinţire şi de numire sfântă peste acest dulce foişor, dar Mă uit la puterea şi la statura poporului Meu cel mic şi Mă aplec, căci sunt Dumnezeu, mamă, şi se apleacă şi cei ce Mă poartă în mijlocul poporului Meu, căci timpul Meu cu ei şi prin ei e cu anevoie de înţeles, mamă. Omul nu mai ştie ce înseamnă timpul lui pentru grija de el însuşi şi ce înseamnă timpul Domnului cu el pentru grija de Domnul şi pentru petrecerea lui în Domnul şi pentru Domnul, iar Eu lucrez tainic, şi Mă strecor printre grijile omului şi lucrez lucrarea Mea, mamă.

Voi, sfinţii venirii Mele cu oştirile cereşti, aşezaţi-vă în foişorul Meu cel nou cu Mine şi cu mama Mea Fecioara pentru sărbătoarea ei în cer şi pe pământ. Stăm la masă de cuvânt. Eu, Domnul, sunt Cel ce aşez pe masă hrana. Luaţi şi mâncaţi alături de fiii poporului Meu pe pământ între oameni. Această colină, pe care Eu, Domnul, o înfrumuseţez mereu şi iar mereu la cuvântul Meu cel împlinitor, este pajiştea cea pentru sfinţi pe pământ. Aşezaţi-vă! Amin.

Iar acum, o, mama Mea, tu să le fii lor petrecere, iar poporului Meu cel mic la număr şi la putere să-i fii povaţă, să-i fii îndemn şi întărire a celor cereşti pentru el, mamă, căci tu le eşti azi sărbătoare, mama Mea. Amin, amin, amin.

– Tu, şi cu sfinţii Tăi, Fiule Doamne, la masă de praznic sfânt, de timp sfânt cu poporul Tău de azi.

O, nici Tu, nici noi, sfinţii Tăi, nu ne putem odihni în odihna patriei cereşti atâta timp cât mai este omul care păcătuieşte pe pământ în însuşi trupul lui spre câştigul diavolului ca să aibă diavolul încă împărăţie împotriva împărăţiei Tale în om şi pe pământ, Fiule, Mieluţule junghiat de la păcatele omului. Noi, cei cereşti, aşteptăm cu lacrimi fierbinţi în cer şi pe pământ vremea despovărării de păcatele din om a pământului, şi atunci patria cerească se va împlini în toată taina ei şi va fi ea nouă odihnă pe vecii, Fiul meu scump. Amin.

O, popor mititel al Fiului meu! Mă fac povaţă peste tine şi te dăruiesc cu ea şi te învăţ naşterea ta mereu din Fiul meu. Cel ce nu se naşte de sus, acela nu este de sus, ci este de jos şi este din om, iar cel ce este de jos, este ca omul şi nu ca Dumnezeu. Cel ce se naşte de sus, acela este ca Dumnezeu apoi, şi se poartă pe pământ ca unul care este născut din cer, şi nu mai seamănă cu omul unul ca acela. Aşa trebuie să petreci tu pe pământ înaintea Domnului Dumnezeului tău, şi trebuie să fii ceresc şi nu pământesc, şi trebuie să stai mereu în Domnul, sub cuvântul celor ce mereu, mereu îţi aduc pe pământ aminte de cele din cer înăuntrul tău şi în afara ta şi între frate şi frate.

Mereu ca în cer trebuie să vă fie petrecerea între frate şi frate, voi, cei care v-aţi născut o dată şi apoi mereu din cuvântul Fiului meu, Care dă să vă ţină mereu în scutecelul cel de nou-născuţi, ca să nu fiţi trecători pe pământ, ci veşnic să fiţi. Iată, eu vă povăţuiesc la petrecere cerească în voi şi între voi, între voi şi Domnul, precum Domnul petrece între El şi voi când Se face cuvânt din Tatăl peste voi. Vă învăţ mereu taina iubirii cereşti, iar cel ce o trăieşte apoi pe ea este acela care o pătrunde pe ea, şi, apoi, cel ce o pătrunde pe ea este acela care se lasă cuprins de ea şi în ea de câte ori ea se deschide ca să-l cuprindă pe cel ce o voieşte pe ea cu el. Grijile vieţii să nu vă împovăreze pe voi. Voi să staţi împovăraţi cu iubirea cea de sus, iar cel ce între voi nu stă aşa, acela nu poate pentru iubire, ci poate pentru grijile vieţii. Unul ca acela să stea umilit, să stea atent ca nu cumva să lovească şi să-i şubrezească pe cei ce poartă în ei iubirea cea de sus, ci, din contra, ei să slujească celor ce stau sub povara iubirii cereşti pe pământ. Omul din firea lui nemulţumit cu mintea şi cu inima, trebuie să se lupte mereu să nu greşească în jur prin acestea ale lui, fiindcă nemulţumirea lui nu l-ar mai lăsa să se cureţe prin umilinţă şi prin pocăinţă de greşale şi să fie iertat pe pământ şi în cer, ci l-ar îndreptăţi pe el, căci aşa este lucrarea cea rea a nemulţumirii din om şi care îl conduce pe om pentru sine spre judecată asupra altui om, şi vai celor deprinşi cu acest întuneric al duhului de judecată şi al răutăţii lui şi care Îl dau jos pe Fiul meu de pe tronul milei şi al dreptăţii a toate! Poarta Domnului este dreptatea. Prin ea vine Domnul pe pământ spre om, prin ea poate trece omul cu pricinile lui spre Domnul, dar dreptatea Domnului, poarta Domnului este pentru cei săraci cu duhul, este pentru cei ce se leapădă de sine ca să înveţe ei apoi să-şi ducă Domnului viaţa lor şi apoi să urmeze Domnului pe pământ, şi pe calea dreptăţii să-şi poarte paşii lor.

Vă învăţ taina iubirii cereşti. Vedeţi să nu cădeţi din ea. Vedeţi să nu vă învăţaţi fără ea. Duhul cel omenesc din voi dă să vă ocupe mintea şi înţelepciunea cu cele ale grijilor vieţii, dar iubirea cea de sus se zbate de sus pentru voi şi vă grăieşte ca unor fii şi vă spune mereu cu glas din cer aşa: treceţi din trup în duh, descătuşându-vă mereu de omul cel firesc, care se luptă în voi împotriva Duhului, şi înveşmântaţi-vă în toată clipa, la îndemnul cel de sus şi cel de lângă voi, în omul cel duhovnicesc, care mereu, mereu se schimbă, trecând din trup în duh, făcându-se din firesc, duhovnicesc şi petrecând în Domnul. Ca între sfinţii cerului să vă fie vouă petrecerea între frate şi frate. Ca între cei mai mici dintre sfinţi să petreceţi în Domnul, căci cei care au stat cuprinşi în această lucrare de venire la om a Fiului meu Învăţătorul, prea puţini din ei au fost

duhovniceşti, prea puţini din ei au priceput taina iubirii cereşti, iar cei mai mulţi au lovit mereu cu mintea lor cea slabă, cu aluatul lor cel trupesc, şi au şubrezit mereu cărarea Domnului spre om, cărarea omului spre Dumnezeu, căci sunt fără de minte cei trupeşti, şi cunoscând pe Dumnezeu nu-L cunosc pe El nicicum şi nu-L primesc între ei.

Vă las sub iubirea cerească acum. Vă las în petrecere cu sfinţii şi iarăşi vă voi vorbi vouă despre cei ce n-au voit să-I întărească Domnului cărarea venirii Lui pe pământ, ci, din contra, au voit să I-o înfunde ca să nu mai fie ea, ca să nu mai vină Domnul cu împărăţia Sa înspre om. Cântaţi acum cântare de slavă şi prin ea apropiaţi inimile voastre spre taina iubirii cereşti între fraţi, mărturisind ea apoi înaintea Domnului pentru voi şi păstrându-vă pe voi în scutecelul cel de nou-născuţi, ca să nu fiţi voi trecători pe pământ, ci veşnic să fiţi, ca să nu trăiţi voi viaţă trecătoare, ci viaţă veşnică să trăiţi. Amin, amin, amin.

– O, scumpă şi duioasă de fii cereşti pe pământ, mama Mea! Inima ta de mamă a Mea nu cunoaşte în ea decât aluatul cel ceresc al tainicei iubiri, iubirea cerească pe pământ ca şi în cer, mamă. O, dacă am putea să aşezăm cât mai curând pe pământul patriei cereşti iubirea cerească, mamă! Pe pământ e omul mai tare, omul care păcătuieşte în însăşi mintea sa şi apoi în însuşi trupul său, iar iubirea cerească trebuie să biruiască din Noi şi din cei iubitori de ea pe pământ şi să aşezăm pe pământul ales faţa şi strălucirea patriei cereşti, mamă. Aşteaptă pământul român despovărarea lui, mama Mea, iar cel ce nu primeşte în el şi pentru el iubirea cea de sus, va primi acela dreptatea cea de sus, căci cerul şi pământul, Dumnezeu le-a făcut, mamă. Amin.

O, poporul Meu! Aştept ajutorul tău în toată clipa, aştept mult, căci faţa patriei cereşti trebuie să fie ca şi Dumnezeu, fără de păcat, iar pământul de sub ea trebuie să fie masă curată, aşternut sfânt pentru sfinţii Mei, şi aşa va fi, căci Domnul prooroceşte şi împlineşte. Amin.

Binecuvintează pe Domnul, Ierusalime, şi dă-I Lui rod de iubire cerească şi trăieşte tu în Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu, şi învaţă de la El, ca să nu fii trecător pe pământ, ci veşnic tu să fii. Amin, amin, amin.

***

Acum, copii străjeri în calea Mea, dacă am dat loc duhului sărbătoresc, însoţit de cuvântul Meu şi al mamei Mele Fecioara, iarăşi Ne întoarcem în carte, aşa precum mama Mea a spus, ca să lăsăm aşezată în ea jalea Mea şi usturimea Mea de la cei ce au voit să-Mi înfunde cărarea după ce Eu Mi-am luat dintre ei pe trâmbiţa Mea Verginica. În toată vremea Mea cu trâmbiţa Mea cea de dinaintea Mea vestitoare, Eu numai aplecat am putut să stau între cei care Îmi aciuau trâmbiţa. Nici unul nu M-a lăsat să stau drept ca un Dumnezeu, ci numai aplecat. Ca un Dumnezeu milos M-au voit toţi, iar altfel nu Mă primeau peste ei. Ca unul Care să le facă voile pe care şi le făceau, aşa M-a vrut poporul care auzea glasul Meu de trâmbiţă, iar trâmbiţa Mea stătea ca şi Mine, aplecată, şi sunam din ea cum puteau ei să Mă lase, şi de-abia încăpeam cu adevărul Meu peste cei ce auzeau glasul Meu. Dacă dădeam să umblu în ei ca să-i fac luminoşi şi curaţi, ei Îmi dădeau peste gură şi peste mână şi nu puteam să fiu ca Dumnezeu între ei, căci Mă voiau să fiu ca omul, iar suspinul Meu şi aşteptarea Mea după ei se sfărâma în trupul trâmbiţei Mele, miloasă şi ea, din pricina deşertăciunii din care ei nu puteau ieşi.

O, poporul Meu de azi, când tu auzi durerea Mea de ieri şi de azi, atât de lungă durere, tu lasă-te cuprins de Mine şi de ea, că ea Mă doare şi n-am cu cine s-o împart şi s-o port, căci poporul cel de la început, după ce Eu M-am coborât cuvânt acum cincizeci de ani, a vrut petrecere cu Mine, şi nu cruce ca Mine, iar Eu am purtat singur crucea vremii şi am plâns mereu în trupul trâmbiţei Mele Verginica, şi oftatul Meu durea în ea şi nu aveam pe pământ cu cine s-o mângâi pe ea sub crucea Mea cea grea. I-am adus lângă Mine şi lângă ea, apoi, pe cei de departe, pe cei mai mici ai Mei pe atunci, cu care azi Mă sprijin Eu pentru venirea Mea, şi am proorocit pentru ei, şi apoi Eu M-am încălzit la focul dragostei lor pentru Mine şi pentru poporul Meu cel rătăcit de la dragostea de Dumnezeu şi de la ascultarea de cele de sus. Am dat cuvânt să-şi facă

ei apoi acoperământ lângă casa Mea şi lângă poporul Meu, lângă trâmbiţa Mea, şi să Mă mângâie ei pe Mine şi pe ea în durerea Mea, care durea în ea, iar ei aşa au împlinit, şi s-au aşezat aproape. Iubirea lor era mângâierea Mea. Credinţa lor era puterea Mea atunci, căci nu găseam credinţă în Mine între cei ce ascultau din gura Mea cuvântul vieţii. I-am strâns la pieptul Meu şi al trâmbiţei Mele pe cei abia chemaţi de Mine lângă izvor, şi nu era iubire ca a lor în poporul Meu Ierusalim atunci, şi le spuneam celor reci cu Mine, le spuneam de plânsul Meu, de dorul Meu, le spuneam că nu am iubire ca a lor în Ierusalim, iubire ca a celor pe care Eu i-am aflat şi i-am strâns la piept pentru iubirea lor ca să Mă încălzesc cu ei şi de la ei, căci Eu sunt iubire din cer, şi nu altceva sunt Eu.

Iată durerea Mea de ieri şi de azi, că n-am încăput cu noul Meu rod între cei ce ascultau din gura Mea cuvânt şi nu-l împlineau pe el. Mi-au duşmănit rodul Meu cel nou şi s-au sculat să Mi-l strivească şi să Mi-l alunge şi să nu mai poată Domnul prin cei credincioşi şi miloşi între ei, iar drumul lucrării Mele dădea să Mi se înfunde. Au dat să facă vad în faţa râului vieţii ca să nu mai vină Domnul la ei cu învăţătura vieţii, aşa au făcut cei peste care douăzeci şi cinci de ani suflasem cu mila cuvântului Meu peste ei.

Venise vremea s-o iau în sânul cerului Meu de sfinţi pe Verginica şi nu aveam dintre ei rod în picioare de care să Mă sprijin cu lucrarea Mea apoi, fiindcă cei învăţaţi de Mine n-au învăţat şi n-au voit să fie sfinţi şi curaţi şi fără de păcat aşa cum trebuie să fie cei născuţi de sus, cei ce sunt ai Domnului între cer şi pământ. Şi dacă trâmbiţa Mea a venit la Mine din dureri şi prin dureri, Eu, Domnul, a trebuit să împlinesc cuvântul spus că voi grăi până la sfârşit. Am ridicat, atunci, cu puterea Mea, pe sora trâmbiţei Mele şi am făcut din ea punte pentru Mine şi am trecut sprijinit de ea apa cea tulbure pe care o ridicaseră cei rămaşi în urma trâmbiţei Mele în curţile Mele de pe pământ. Această bărcuţă a luat în ea pe cei loviţi de invidia şi duşmănia celor ce nu mai voiau cu izvorul cuvântului Meu peste ei, aşa cum nici până atunci n-au ştiut aceştia cum să creadă în el şi cum să bea din el, şi n-au ţinut ei seama de porunca Mea cea de acum două mii de ani prin care i-am numit fericiţi pe cei credincioşi Mie, spunând aşa: *«Fericiţi sunt cei ce nu se smintesc întru Mine».* I-am urcat atunci pe punte pe cei credincioşi, ca să nu fie striviţi de valuri, şi am trecut cu ei, biruind furtuna şi valurile ei şi lucrând dreptatea Mea pentru ei, căci cei de dinaintea lor lângă Mine i-au dat pe ei hulei şi vânzării şi batjocurei şi dispreţului, aşa cum au făcut cu Iosif cel vândut de ei fraţii lui. Eu însă am stat cu putere şi drept în faţa celor ce au voit să-i stârpească pe cei aleşi Mie mai în urmă, şi i-am nimicit pe cei ce dădeau să-Mi smulgă de pe pământ rodul cu care aveam să înaintez cu vremea Mea, şi nu să Mi se înfunde calea şi să nu mai vin. O, cât de mult se temeau aceşti micuţi ai Mei! O, cât de răzbunător a fost pe Mine şi pe ei diavolul cu temerile lui peste ei! Cu ameninţări şi cu îngroziri îi înfricoşau pe ei, căci duhul rău avea putere, prinsese putere mare prin cei plini de duhul invidiei, care auzind cuvântul Meu peste ei, n-au putut iubi împlinirea lui, căci au fost iubitori de trup şi nu de Dumnezeu şi nu de cei iubitori ai Mei.

O, poporul Meu de azi, prea grea Mi-a fost durerea în Mine şi în cei iubitori ai Mei, căci duhul rău nu i-a voit pe ei, şi s-a ridicat cu duh de minciună prin cei făţarnici care erau ştiuţi de lume popor al lui Verginica, neam al ei, porecliţi de lume sfinţi. O, poporul Meu, duhul minciunii a îmbrăcat atunci faţa credinţei în Mine şi a pazei pentru lucrarea Mea şi Mi-a învinuit prin minciună urzită cu tâlc omenesc pe cei firavi ai Mei, de Mi i-a alungat şi Mi i-a defăimat, şi prin aceasta a lucrat de Mi-a pierit poporul care abia se ţinea pe picioare, bietul de el. Priveşte tu, poporul Meu, priveşte tu acum la trupul minciunii, căci a crescut mare, mare acest trup, dacă s-a lăsat hrănit cu multul de duh străin de Dumnezeu şi de mersul lui Dumnezeu pe pământ.

O, poporul Meu, plâng cu jale în mijlocul tău şi nu Mă pot alina de jalea Mea. Cum să fac, oare, să încap cu duh de pocăinţă în cei ce n-au voit să ştie cum să le fie milă de Mine, Cel rămas fără casă după ce am luat casa Mea dintre ei pentru necredinţa lor şi pentru ca să le încerc pe viu credinţa şi să-i dovedesc pe ei şi aluatul din ei? Am voit cu tot cerul Meu să-i aduc şi pe ei la

împlinirea cea pentru sfinţi, şi i-am povăţuit pe toţi să îmbrăţişeze sfinţenia, fără de care omul nu Mă poate vedea şi nu Mă poate purta. Ei însă le-au scos nume rău la cei prin care îi îndemnam pe ei să nu rătăcească de pe drumul Meu, să nu Mă părăsească pentru trupul lor, ci să îmbrăţişeze ei bucuria şi pacea sfinţeniei. Dar ei i-au numit desfrânaţi pe cei ce nu iubeau păcatul, ci pe Dumnezeu şi pe oameni iubeau; i-au numit fermecători şi vrăjitori, ca şi pe Mine cei ce M-au numit aşa, şi iată cât au semănat cu Mine cei cu care Eu M-am arătat atunci poporului Meu, aducându-i pe ei la el ca să-i primească el din partea Mea şi să le ia de pildă iubirea şi credinţa şi credincioşia şi cuminţenia lor şi dulcea lor purtare pe calea Mea cu ei şi mila lor pentru poporul Meu cel plin de duh de neascultare şi de necredinţă, după ce Eu, Domnul, îl hrănisem pe el cu cuvântul gurii Mele şi cu mărturisiri cereşti între ei.

Iată vremea când Eu îi chem la pocăinţă pe cei care în loc să ia în lucrul lor împlinirea cuvântului Meu după ridicarea trâmbiţei Mele la cer, au luat aceştia în mână pietre ca să-i acopere cu ele pe cei cu care, iată, Eu merg înainte cu lucrarea cuvântului Meu, pe care îl slobod cu dor şi cu jale de deasupra creştetului lor, din norii slavei Mele cu ei, şi cu care Mă port în văzduh şi grăiesc peste pământ şi împlinesc cuvântul Meu proorocit din vreme prin trâmbiţa Mea în mijlocul lor pe când el se numea popor al Meu, trăgându-Mă pentru aceasta pe Mine la voile lor ca să le plătesc Eu lor şi nu ei Mie că sunt ei poporul Meu. I-am îngrijit în lipsurile lor, că erau săraci, aşa cum Eu am ales casa în care am coborât. Mi-am ridicat popor credincios şi luam de la el şi îngrijeam de ei în lipsurile lor, prin Evanghelia Mea cu Verginica pe pământ, iar ei Mă ţineau ca pe un datornic al lor pentru că-Mi luasem din mijlocul lor sculă ca să lucrez cu ea pământul şi cerul cel nou, acum, la sfârşit, precum sunt scrise în Scripturi aceste profeţii şi făgăduinţe ale Mele peste pământ şi peste om. Eu dacă le sunt lor dator, iată, le sunt dator cu iertarea lor prin pocăinţa lor, căci ei au dat să-Mi înfunde calea venirii Mele cu care şi azi Mă slăvesc pe pământ peste cei ce au rămas cu Mine după ce Mi-am luat casa dintre oameni, căci pe Verginica am luat-o în casa ei cea din cer, dacă nimeni n-a putut s-o preţuiască pe ea de la Mine şi pentru Mine, nu pentru ei aşa cum a fost atât cât s-au folosit ei de ea, din munca Mea cu ea pentru pâinea lor.

O, poporul Meu, te ajut Eu să înţelegi durerea Mea de la cei ce n-au mai voit cu Mine atunci, dând să-Mi stârpească de tot calea venirii Mele pe pământ după om, căci au voit să-Mi înfunde cărarea ca să nu mai fie ea, ca să nu mai vină Domnul cu împărăţia Sa spre om. De multă vreme port această durere, poporul Meu, şi cu ea Mă uit la cei ce nu-şi pun în minte să se pocăiască, să le fie milă de obrazul Meu şi nu de al lor, căci al lor este mincinos; să le fie milă de durerea Mea, căci a lor este făţărnicie; să le fie milă de viaţa lor cea de veci, care plânge după ei din Mine. Să se uite ei la cei ce i-au hulit, la cei mai mici ai Mei, pe care i-am aşezat între ei atunci ca să Mă ajut cu ei pentru cărarea Mea, pe care nu puteam s-o las să Mi se înfunde, şi am lucrat cu greu şi cu lacrimi disperate ca să-Mi lărgesc vadul ei, căci proorocisem că aşa de mult va fi să lucrez prin această venire a Mea spre sfârşit. Am proorocit în vremea Mea cu Verginica şi am spus că pe cel pe care-l voi găsi lângă trâmbiţa Mea când ea va trece spre Mine hotarul, aceluia îi voi da să-Mi ducă mai departe biruinţa şi steagul ei, şi Mi-am găsit în clipa aceea trâmbiţa în braţele celor mai mici chemaţi ai Mei, care au îmbrăţişat-o pe ea atunci, şi apoi Eu, Domnul, am împlinit aşa cum am proorocit. Cei potrivnici Mie însă căutau în proorociile Mele cuvânt neînţeles de ei, şi cu care dădeau ei să astupe cărarea venirii Mele ca să nu mai fie ea. O, cum să fac cu ei, poporul Meu, cum să fac? Iată, ei sunt însemnaţi în însuşi trupul lor şi nu dau să se pocăiască mărturisindu-şi necredinţa cea pentru dorul lor de viaţă fără de sfinţenie în ea, necredinţă cu care ei şi-au acoperit goliciunea vieţii lor, ca şi slujitorii bisericii care nu primesc în ei cuvântul Meu de azi ca să-l împlinească pe el. Eu însă îi dau pe toţi de gol şi dau să-i ajut să-şi vină în fire, căci Eu încă îi aştept; îi aştept să şteargă ei obrazul Meu cel împroşcat de ei, căci cei mai mici ai Mei sunt astăzi faţa lucrării Mele peste pământ.

Vin creştini la cer, vin cei ce au fost şi au ascultat acest cuvânt în vremea lor de pe pământ, şi plâng aceştia la hotar pentru că au fost traşi la hulă de către cei ce n-au voit să mai fiu Eu, să mai dăinui Eu pe pământ cu glasul cuvântului Meu, după ce casa Mea, Verginica, a venit între sfinţi. Plâng la hotarul cerului cei ce au fost traşi la bârfă şi la hulă, iar pe cei huliţi de ei pe pământ îi văd ei rugându-se pentru toţi cei ce au hulit şi au defăimat glasul lui Dumnezeu şi pe cei iubitori de Dumnezeu.

Ai grijă, poporul Meu, şi învaţă de la Mine cum să te păzeşti de acest duh rău şi necunoscut cu faţa lui vicleană, duhul invidiei, duhul pe care l-au avut fraţii lui Iosif cel vândut de ei la străini ca să scape ei de el şi să fie ei mari, după ce au aflat de darul lui Dumnezeu de pe creştetul lui Iosif, cel mai mic dintre ei. Mintea ta neîncercată nu poate singură să scape de această urzită pânză de păianjen, poporul Meu, iar pânza de păianjen trebuie stricată şi nu trebuie ţesută dacă au ţesut la ea cei ce au hulit prin ea cu hula lor, cu minciuna urzită de ei, căci faţa Mea nu era în aceştia şi nu aveau ei cum să urzească din Mine ca să nu fie ei prinşi şi aruncaţi în duh de lume de însăşi ţesătura lor, care i-a dezbrăcat pe ei de temerea de Dumnezeu şi de pedeapsa cea pentru duhul cel rău şi împotrivitor din ei, căci au dat să-şi facă singuri dreptate împotriva dreptăţii a toate câte numai Eu, Domnul, le văd şi le cunosc şi le cântăresc pe ele cereşte şi nu omeneşte, iar cei ce iau locul Meu ca să facă ei ce trebuie să fac Eu, aceia rămân fără Dumnezeu pe pământ.

Te-am povăţuit cu mare iubire şi grijă, poporul Meu, şi te-am învăţat mereu să nu vorbeşti doi câte doi, în afară de vorbire ca şi a Mea între frate şi frate, şi apoi mărturisită între fraţi. Te-am învăţat să nu iubeşti bârfa şi clevetirea şi să nu faci intrigă prin lucrarea ta, căci fiecare om are nevoie de iertare de greşale, poporul Meu, prin nejudecată, fiule. Ţi-am spus azi că omul nemulţumit cu mintea şi cu inima, acela cade în undiţa altui om nemulţumit, căci asta este răsplata nemulţumitului de pe pământ. Am spus că acela ar trebui să se lupte să nu greşească lui Dumnezeu şi aproapelui său care este fiul lui Dumnezeu între fiii lui Dumnezeu, căci dacă acela greşeşte şi apoi îşi ascunde nemulţumirea lui şi greşeala lui, ea nu-l mai lasă să se cureţe de greşalele pe care şi le ascunde, şi să se aplece apoi spre pocăinţă şi să fie iertat pe pământ şi în cer, între fraţi, şi în Dumnezeu apoi. Cel care îşi are mintea sa pentru el, acela îşi hrăneşte cu ea inima şi apoi împotrivirea cu care se ridică şi ţese pânză duşmană asupra Mea, fără să ştie că asta face el când îi face aşa celui de lângă el.

Iată cum s-a prăvălit muntele duşmăniei de fraţi pe obrazul Meu dumnezeiesc atunci când Mă luptam să-Mi leg şi să-Mi întăresc cărarea Mea de coborâre pe pământ cuvânt după ce Mi-am luat la cer casa în care veneam cu hrană la popor, pe Verginica, tot atât de duşmănită de cei hrăniţi atunci, ca şi cei duşmăniţi de ei în urma ei pentru că Eu, Domnul, începusem să-Mi sprijin pe umerii lor coborârea Mea după ce i-am aşezat pe ei înaintea Mea. Mergeam din cetate în cetate peste tot pe unde i-am hrănit pe cei ce auzeau cuvântul Meu prin Verginica, mergeam cu cei aşezaţi de Mine şi de ea înaintea Mea pentru popor pe mai departe, şi sunam şi adunam pe cei ce odinioară erau poporul Meu cel credincios pentru lucrarea Mea de peste ei şi care îi aduna pe ei la masa Mea, şi vorbea cu ei de lângă Mine trâmbiţa Mea, şi apoi cei mici, tocmiţi la lucrul împărţirii cuvântului ceresc, adunau cuvântul şi îl duceau acolo unde el trimitea spre trâmbiţarea lui peste popor, iar cei dintre cârtitori şi iubitori de trup, care s-au întors spre fărădelegi cu viaţa lor, mergeau în urma Mea şi dărâmau ceea ce Eu zideam cu sprijinul zidarilor Mei cei mai mici. Pe cei ce dădeau să se ridice spre mântuire mare, căutau de îi trăgeau la un gând cu ei şi împotriva Mea şi a trimişilor Mei cei mai mici, şi aşa ţeseau aceştia pânza de păianjen a credinţei lor făţarnice, prăvălind peste obrazul Meu şi peste mersul Meu de la cer la pământ muntele duşmăniei lor, aşa cum au făcut şi cu Mine cei de pe vremea trupului Meu când am venit să-l dezrobesc pe Israel, cel ce nu mai umbla pe calea Mea.

Ai grijă, poporul Meu, de tine şi de Mine şi învaţă de la Mine să te fereşti de duhul necredinţei care lucrează intrigă între cei ce se scoală spre mântuirea lor, că iată ce lovit am fost

de cei iubitori de sine care Mă voiau pe placul lor şi care n-au putut să-i iubească pe cei ce Mă iubeau şi Mă ajutau sub crucea Mea cea împovărată de suspinul Meu pentru om.

O, tu nu ştii să te aperi, poporul Meu. Te apăr Eu. Te învăţ Eu cum să cunoşti învăţătura Mea cea pentru tine. Pilda paşilor tăi, a minţii şi a inimii tale, să fie cei pe care îi ştii de la Mine şi nu de la ei sau de la om, şi aceia sunt cei ce Mă iubesc şi Mă împlinesc, împărţindu-Mă şi aşezându-Mă în inimile oamenilor pentru ca să-i trag Eu pe oameni la Tatăl şi să-Mi împlinesc această Scriptură şi să fiu Eu biruitor prin ea, şi nu omul, poporul Meu. Ai grijă să înveţi să te fereşti să strici lucrarea Mea cu mintea şi cu fapta minţii tale, căci pilda cea rea a necredinţei celor ce au luptat să-Mi înfunde calea, e pildă de neurmat, şi din care tu poţi să înveţi statornicia şi umilinţa şi pocăinţa şi să stai tu în duhul temerii de Dumnezeu, Care dă fiecăruia după cum este fapta sa, poporul Meu. Amin.

– O, Fiule şi Doamne al meu, stau cu grijă de mamă a Ta şi a poporului Tău cel firav. Mă lasă, Te rog, să le spun şi eu rana durerii Tale de la poporul Tău pe care nu-l mai ai împlinitor cuvântului Tău din pricina celor ce au hulit paşii Tăi care au înaintat prin cei mici ai Tăi, şi pe care Tu i-ai aşezat înaintea Ta fiindcă au crezut ei cu putere în Tine, Cel ce vii şi îi hrăneşti cu glasul Tău pe cei credincioşi şi sfinţi. Casei Tale se cuvine sfinţenie, dar cei ce au umplut de duh de lume casa Ta în care coborai odinioară în pieptul trâmbiţei Tale Verginica, aceştia au întinat-o mereu, şi o întinează şi azi cu cele potrivnice Ţie, Doamne al răbdării sfinţilor Tăi. O, Fiule îndurerat atât de greu, Care Te temi pentru viaţa turmei Tale mici şi firave! «Mărturiile Tale s-au adeverit foarte», după cum este scris, şi mereu se adeveresc, căci toţi cei ce au hulit calea Ta de la cer la pământ, acum, şi pe cei de pe ea iubitori ai Tăi, toţi cei ce au lovit, s-au lovit pe ei, şi oricine poate vedea că aşa este, căci mărturiile Tale adeveresc şi se adeveresc.

O, Fiule al meu, casei Tale se cuvine sfinţenie, dar cei hulitori îşi spuneau şi îşi spun: «Nu va vedea Domnul, nu va pricepe Dumnezeul lui Israel». Dar eu, ca o mamă cu milă fără margini pentru durerea Ta, pentru obrazul Tău pătat de cei cârtitori şi hulitori atunci şi acum, eu spun aşa: înţelegeţi, voi, cei neînţelepţi şi nebuni din popor! Înţelepţiţi-vă odată! Cel ce a sădit urechea, oare, nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare, nu priveşte? Cel ce pedepseşte neamurile, oare, nu va certa?

O, fericit este omul pe care Tu îl vei certa, Doamne, ca să-l înveţi pe el din legea Ta. Aşa Te rog eu pentru cei ce au hulit şi nu s-au pocăit prin umilinţă şi nu s-au sculat să ridice necredinţa de peste cei ce au şchiopătat prin ea de la calea Ta în urma hulei celor ce au hulit. O, dacă ei au fost mai drepţi prin ceea ce ei au hulit calea Ta şi pe trâmbiţa Ta şi pe cei ce au urmat după ea, oare, nu puteau să se dovedească ei sfinţi şi iubitori de cer cu viaţa lor de pe pământ, apoi? Dar ei s-au dus în lume, Doamne, s-au dus şi nu se întorc şi nu vor să audă când îi strigi.

Ţi-e poporul prăbuşit, Păstorule milos. De atâta vreme Te uiţi cu jale la cei ce au căzut în urma ridicării la Tine a trâmbiţei Tale Verginica. Tu Îţi sculai poporul, trâmbiţând peste el învierea, iar cei ce nu Te-au mai vrut să domneşti peste ei, Îţi dărâmau zidirea Ta. Ai vrut să întăreşti peste ei statul păstorilor Tăi apoi, dar ei i-au tras şi pe aceia la un gând cu ei, făcându-i să lucreze şi ei nedrept înaintea Ta şi să uite şi ei cuvintele Tale cele proorocite din vreme spre împlinire, Doamne zdrobit de cei pe care i-ai miluit şi care nu s-au bucurat de naşterea din cuvântul Tău a celor pe care i-ai adus şi i-ai pus înaintea Ta ca să nu stea din strigare trâmbiţarea Ta. O, cât lucru Ţi-au stricat! O, câte lacrimi Ţi-au umplut obrazul Tău dumnezeiesc şi ochii sfinţilor Tăi când aceia le scoteau nume rău celor prin care ai voit să-i ţii treji şi pe ei, căci dragostea celor mai mici, celor din urmă, a fost şi este dragoste mare, Fiule scump, şi sfântă este inimioara lor, căci sfântă este în ei iubirea Ta, pe care cei hulitori au numit-o cu nume de păcat, cu nume de batjocură, Doamne umilit de cei ce n-au iubirea Ta şi care mint şi viclenesc asupra sfinţilor Tăi, aşa cum s-a petrecut în toată vremea pe pământul Tău.

O, n-au fost duhovniceşti cei pe care i-ai învăţat atâta vreme prin trâmbiţa Ta! Prea puţini şi prea puţin au priceput ei taina iubirii cereşti, despre care eu am grăit azi poporului Tău cel mic. Cei mai mulţi au lovit mereu, mereu prin rodul minţii lor, prin aluatul lor cel trupesc, şi au şubrezit mereu, mereu cărarea Ta spre om, căci sunt fără de minte cei trupeşti, şi cunoscându-Te nu Te cunosc şi nu Te primesc, Fiule al Tatălui şi al meu, Mântuitorule Care vii venind ca să-l înveţi pe om calea vieţii, umilinţa şi pocăinţa şi învierea apoi, Doamne al învierii. Amin.

O, fiilor copii ai Fiului meu! De la Tatăl vă avem noi pe voi. Vă apără Fiul meu. Voi să nu vă apăraţi în faţa celui ce nu ştie ce face Dumnezeu cu voi pentru om. Fiţi cuminţi. Vă apără Domnul. Mergeţi aplecaţi. Mergeţi ca Fiul meu. Fiţi cuminţi şi răbdători, că nu e greu. Domnul e de şapte mii de ani biruit de om, căci umilinţa a rămas numai pentru Dumnezeu, fiilor mici. E cuvânt mult acum peste voi şi peste popor, că multă şi mare e durerea Domnului pentru poporul cel pierdut de pe cale, iar Verginica, trâmbiţa Lui, e plină de dor să-mi mângâie Fiul şi pe voi, cei mereu loviţi lângă El, ca şi El loviţi, căci cine loveşte în voi, pe Fiul meu Îl loveşte, pe El Îl doboară, nu pe voi. Aşteaptă Verginica încă o zi de cuvânt sfânt, ca să-L mângâie şi ea pe Fiul meu durut, şi pe voi, duruţii Lui, mereu duruţi şi puţin putincioşi din pricina necredinţei celor ce îşi iubesc viaţa lor cea trecătoare şi mintea lor cea semeaţă cu care urzesc din firea lor cea omenească slăbire şi durere pentru cei de sub crucea grea a Fiului meu.

O, popor miluit şi hrănit din cer! Fereşte-te de aluatul fariseilor şi învaţă de la Domnul această ascultare, ca să-I fie bine Lui şi ţie pe calea Lui cu tine. Fereşte-te să faci ca Petru, ucenicul Fiului meu, care pentru că I-a urmat Lui, a dorit mărire de la El, ispitindu-L pe El şi pentru cel iubit care stătea îmbrăţişat cu El, pentru Ioan, iubitul sufletului Fiului meu.

O, bucură-te în umilinţă, popor miluit, şi caută cu taina iubirii cereşti, care nu cere în om pentru sine, ci numai pentru Domnul. Fă-ţi inima casă sfântă. Aluat din Dumnezeu să ai în ea, căci casei Sale se cuvine sfinţenie, popor al învăţăturii din cer. Amin.

O, aşează cu putere în ea învăţătura mea între ai Tăi, Dumnezeule Fiu, şi fiu să fie şi poporul Tău, ca să aibă el tată, Fiule şi Stăpân şi izvor al iubirii cereşti în fii şi între fii. Amin, amin, amin.

– O, duioasă mama Mea! Privesc la trâmbiţa Mea Verginica şi pun mângâiere peste durerea ei cea de mult îndurată de ea între cei din cer. Ea s-a mângâiat când tu ai spus că vom veni să grăim pentru cei ce s-au luptat atunci să înfunde cărarea venirii Mele cuvânt la popor, lucrând ei păcatul hulei asupra celor ce Eu i-am tras sub crucea Mea. Ea stă şi aşteaptă iarăşi intrarea Mea în carte, ca să trâmbiţeze şi ea de lângă Mine şi să-şi spună oftatul ei cel lung şi greu peste cei din cer care plâng cu ea de durerea ei, peste care ea aşteaptă uşurare şi mângâiere. Amin.

O, poporul Meu, pe pământ e omul mai tare ca Mine, dar Eu, Domnul, aştept să biruiască iubirea cerească între pământ şi cer. Aşteaptă pământul despovărarea lui de păcatele din trupul şi din mintea şi din inima omului, iar cel ce nu primeşte în el iubirea cea de sus, va primi acela peste el dreptatea cea de sus, căci cerul şi pământul, Dumnezeu le-a făcut, poporul Meu. Amin, amin, amin.

08/21-09-2006